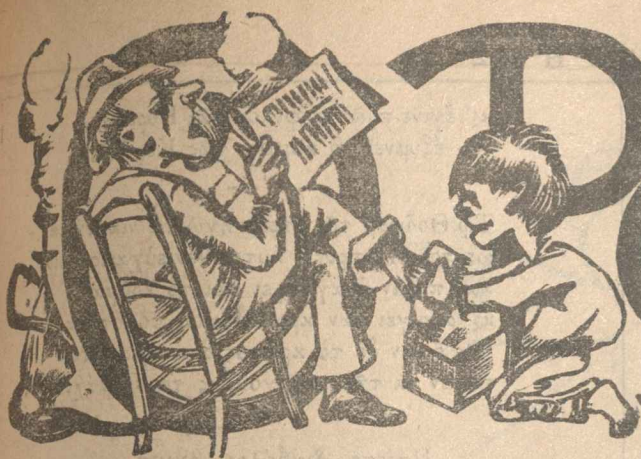

ΡΟΜΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννιακόσα τρία,
δράσις και φιλοπατρία.

Δέκατον κι' όγδοον μετρούντες χρόνον
'στην γήν έδρεύομεν τών Παρθενώνων.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ'εύθείας πρός έμέ.

Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ό κτ'ώ φράγκα είναι ι μόνο.

Γιά τά ξένα όμως μέρη—δέκα φράγκα και 'στ'ό χέρι.

Είκοστή του Μαρτίου κι' ένάτη,
σταφιδάδων θυμός και γεινάτι.

Έπτακόσα κι' ένενήντα και με τέσσερα συγχρόνως,
κόβει ράβει μεγαλεία κάθε ποῦρος φαμφαρόνος.

Άς τ'ό μάθουνε κι' οί 'λίγοι κι' άς τ'ό μάθουν κι' οί
[πολλοί...]

Εκτος τόμος εξέδόθη Φιλοσόφου Φασουλής.
Μα κι' αυτός ό νέος τόμος μ' όλα τάλλα μας βιβλία
και 'στό σπ'ητι μας πωλείται και 'στα βιβλιοπωλεία.

**Φασουλής και Περιελέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.**

Μές 'στ'ης δόξης την κραυπάλην
και παιάνων διαφόρων
στεφανώσαντες και πάλιν
τάς σκιές τών προπατόρων.

Γλώσσης χαίροντες υγείαν
και την Λαύραν την 'Αγίαν
έορτάσαντες φρενήρεις,
και μ' άνδρείαν και με ζήλον
έξορμήσαντες ζιφ'ήρεις
κατά τών άνεμομύλων.

Κατά τάξιν κι' έν σοφία
παρατάξαντες λοφία,
παρατάξαντες φτερά
και σειρήνια λαμπερά.

Είς τ'ό κλέος έρειπίων
νέα κλέη στήσαντες,
κι' από στόματ'α νηπίων
αίνους κατάρτισαντες.

Βυβαρδισαντες άσφαίρως τ'ης 'Αθήνας τόν άέρα
έκ τού λόφου τών Νυμφών,

κι' έξυπνήσαντες με βρόντους την άθάνκτον μητέρα,
την κοιτίδα τών σοφών.

Είς σκιές έπιτεθέντες
και μ' αυτάς ξεσθεκωθέντες,
και με τρόπαια λαθάρων
και σημαίας έορτών
συγκαλύψαντες μαρμάρων
χρόνιον κονιορτόν.

Τρίξαντες τας σακαράκας
έπί τών πεζοδρομίων,
ρίψαντες κι' έν βλέμμ' άμάκας
πρός τ'ό Κεντρικόν Ταμείον.

Δεῦτε, Περιελή κανάγχα,
δεῦτε σήμερα με βάγχα
ταπεινώσωμεν Βουλγάρους
κι' άναστήσωμεν Λαζάρους.

Π.—Είδες πάλι τούς προγόνους;

Φ.—Ναί, τούς είδα πέρα πέρα.

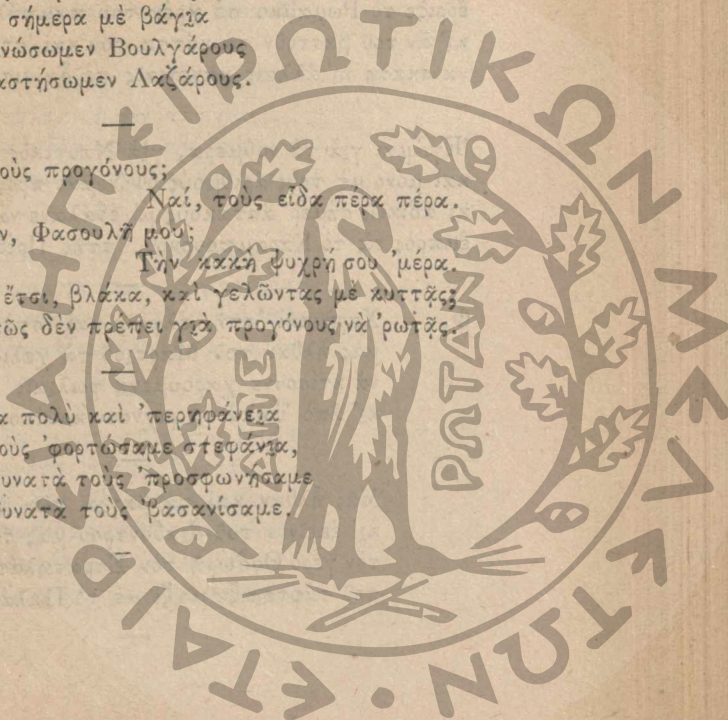
Π.—Και τί σουπαν, Φασουλ'ή μου;

Φ.—Την κακή ψυχή σου 'μέρα.

Π.—Γιατί 'βρίζεις έτσι, βλάκχα, και γελώντας με κυττάς;

Φ.—Νά σέ μάθω πώς δεν πρέπει γιά προγόνους νά 'ρωτάς.

Με κόρδωμα πολύ και 'περηφάνεια
κι' έφέτος τούς 'φορώσαμε στεφανία,
κι' έφέτος δυνατά τούς 'προσφωνήσαμε
κι' έφέτος δυνατά τούς βλασάνισαμε.

Ἐβλεπαν ἀληθῶς περιχαρεῖς
τῶν θεῶν ἀπογόνων τῶν τῶν στάσιμον,
κι' ὁ μέγας Στρατηλάτης Θεοδωρῆς
τοὺς εἰδείχνε τὸ Τούρκικο παράσημο.

Δὲν εἶχαν φουστανέλα, μήτε φέσι,
μήτε σπαθὶ τοὺς ἔζωνε τὴ μέση,
μὰ φράγκικα ἴφοροῦσαν, σμόκινς, φράκκο,
κι' ἐδιάβαιναν ἐμπρὸς μας γελαστοί,
κι' ἄκουσα τὸν Βλαχάβα καὶ τὸν Διάκο
νὰ κάνουνε κουβέντα Γαλλιστί.

Ἐχόρευαν κι' αὐτοὶ τὸ μενουέτο,
κι' ἄκουσα τὸν Ἀνδρῆτσο, Περικλέτο,
κομμάν σὰ βὰ νὰ λέη' στὸν Πλαπούτα,
κι' εἶπα ἴστους ἀπογόνους: τείναι τοῦτα;

Κι' οἱ πρόγονοι ἠμιλοῦσαν Γαλλικὰ
κι' ὅλα τὰ μάρμαρά των τὰ λευκὰ
δὸς του καὶ τὰ πιτσιλίζαν τὰ σάλικ μας,
κι' ἐπῆραν τὰ στεφάνια ποὺ τοὺς ἤγαμε,
καὶ τὰβαλαν ἀπάνω ἴστα κεφάλια μας,
κι' ἔτσι στεφανωμένοι ξαναφύγαμε.

Π.— Ἀλλὰ τοὺς εἰδείξα κι' ἐγώ,
βρέ Φασουλῆ μου γιαιουντῆ,
τοῦ Νκυτικοῦ τὸν Ὑπουργό,
τὸν καπετάνιο Κωνσταντῆ.

Καὶ νά, τοὺς εἶπα, πρόγονοι, νάτο τὸ παλληκάρι,
ποῦ λένε πῶς ἔπερασε Μισούλη καὶ Κανάρη,
νὰ τὸ δελφινὶ τῆς στεριᾶς καὶ νάτος ὁ ξιφίας,
ὁ πῖθος τῆς ἀληθινῆς τῶν ἀριθμῶν σοφίας.

Μές ὅτῃ Βουλὴ τὸν ῥώτησαν γιὰ τὸν τραγὸ τὸν Στόλο
καὶ πόσαις ρίχνει κανονιστὰς τὸ κάθε πυροβόλο,
κι' αὐτὸς τοὺς εἶπε «βρέ παιδιὰ, δὲν εἶμαι κανονιέρης»,
κι' ἐκείνοι τοῦ ῥωνάξαν: τότε λοιπὸν τί ξέρεις;

Ἐβρῶ μονάχα νὰ σὰς ἴπῳ πόσα γερά κανόνια
ἔριξε τὸ Ρωμῆικο σὲ χρέη του παμπάλαια,
κι' ἂν τοῦ βαστοῦν τὰ κότσα του καὶ ἴστα κατόπιν χρόνι,
νὰ σκάση κι' ἄλλαις κανονιστὰς σὲ δανειστῶν κεφάλαια.

Ἐγὼμαι γιὰ τὰ νούμερα, γιὰ Νκυτικὸς δὲν κάνω,
καὶ μόνο μὲ τοὺς ἀριθμοὺς ὑψόνομαι πρὸς τὰστρα,
κι' ἀδίκως σήμερ' ἄστακοὺς μ' ἐβάλλανε νὰ πιάνω
ἐμπρὸς εἰς τὸ Καραμπουρνό, ὅτῃς Πρέβεζας τὰ κάστρα.

Φ. Χαρὰ καὶ ὅτῃς ἐλθαῖς καὶ ἴστα κορδόνια,
μὰς ἦλθαν τοῦ Μαρτιοῦ τὰ χελιδόνια
νὰ κτίσουνε χαρούμενα φωλιὰς
κι' ἀπὸ ἴψηλά νὰ ρίχνουν κουτσουλιαῖς.

Μὰς ἦλθαν καὶ τὰ βάγια τῶν βαγιῶ,
κι' ἐκείνιν τοῦ διαβόντρου μας τὸν γυιό,
τὸν γέρο Θεοδωρῆ τὸν Στρατηλάτη,
ποῦ τὰφτειάζε μαζί μὲ τὸ Παλάτι.

κι' ἔγινε πρῶτος φίλος τῆς Κορώνας,
τὸν ἐξυμνεῖ τὸ κόμμα τῆς Κορδόνας.

Τῷ Θεοδωρῇ τῷ στρατηγῷ τὰ νικητήρια,
ὡς τοῦ Λιμπρίτη λυτρωθὲν εὐχαριστήρια
καὶ πάλιν ἀναγράφει σοι τὸ κόμμα
κι' ἀνοίγει σὰν κροκόδειλος τὸ στόμα.
Ὡς ἔχων δὲ τὸ κράτος ἀπροσμάχητον
σῶσον ἐκ τῆς γουργούρας τὸ στομάχι των.

Πάρετε, διαβόλοι, βάγια,
καὶ μὲ ζήτω κι' ὡσανά
ράνετε τὸν Κορδονᾶ,
ποῦ μὰς ἔχει κάνει μάγια.

Ἡ πολυπαθὴ μουφλούζα,
ποῦ μ' ἐλέγχους στέκει σουζα,
σὰν τὸν Λάζαρο κι' ἐκείνη
θαῦμα καρτερεῖ νὰ γίνη.

Κι' ὁ παππούλης τὴν κυττᾶ
κι' ἔξω δεῦρο τῆς φωνάζει,
κι' ἀπ' τὸν τάφο της πετᾶ,
τὰ σουδάρια τινάζει,
καὶ φιλεῖ τὸ κάθε χέρι
τοῦ παπποῦ τοῦ Σερασκέρη.

Π.— Νέον Πάσχα τῆς πατρίδος
μὲ χαρὰς σκιρτήματα,
μονοπόλια σταφίδος
καὶ παρακρατήματα.

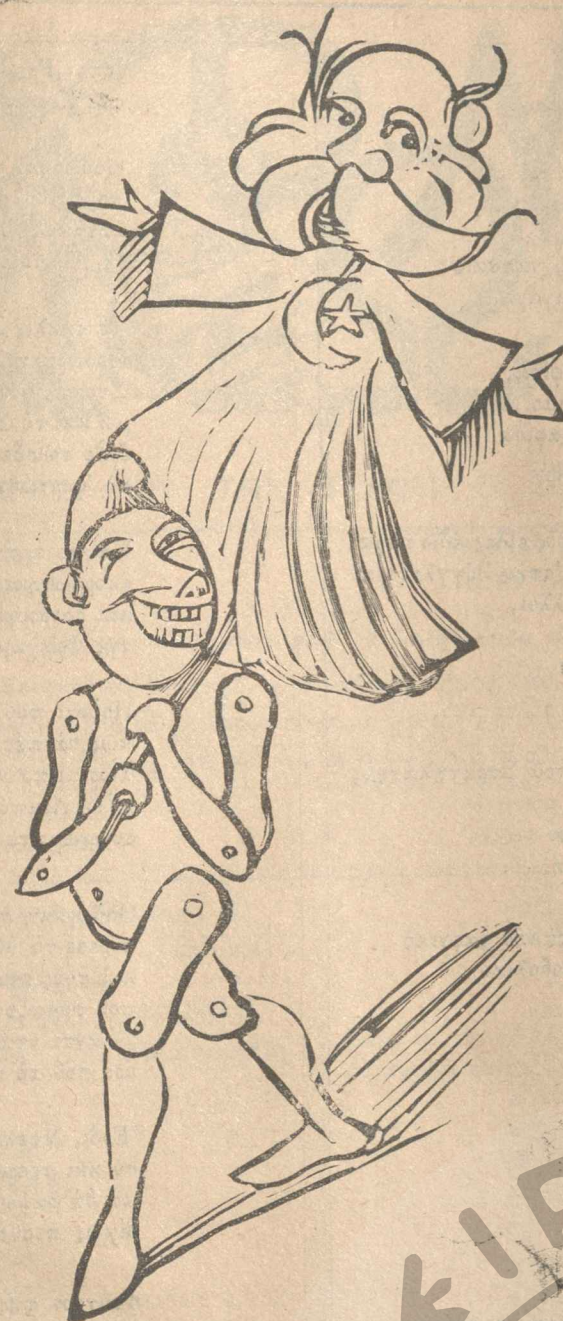
Σταφιδάδες μουρμουρίζουν
καὶ τὸν γέρο τριγυρίζουν,
κι' ὅλο γιὰ σταφίδα λένε
κι' ὅλο γιὰ σταφίδα κλαῖνε.

Κι' ὁ Θεοδωρῆς τοὺς λέει: μὰρς καὶ σύρτε παραπέρα,
κι' ἂν μὲ τοὺς Τούρκους τὰβαλα καὶ τοὺς Βουλγάρους
μὰ νὰ τὰ βάλω δὲν ἔμπορῶ καὶ μὲ τὴν Ἑγγλιτέρα,
γιατὶ σὰν τὴν θυμώσαμε κι' ἐκείνην, πατριώται,
τὴν δόλια τὴν σταφίδα σας σεῖς μόνοι θὰ τὴν τρώτε.

Φ.— Μακροὺς αἰῶνας παρεῖδες, Μοῦσα,
τὸν Ἑλικῶνα σιωπηλόν,
καὶ δὲν ἠκούσθης καλλιφωνοῦσα
τὸ προῖόν μας τὸ σφριγηλόν.

Ἀηδονόστομος καὶ νῦν ὡς πάλαι
τὴν πλουτοφόρον μας σταφίδα ψάλε,
ἥτις μὲ δάφνας τῶν Μαραθῶνων,
τῆς Σαλαμίνος, τῶν Πλαταιῶν,
προσθέτει κι' ἄλλας νέων ἀγῶνων
ὅτῃν Σανιδάρχη τὸν κραταῖόν.

Τὸν χειροκρότησαν στρατοὶ καὶ στόλοι
μὲ τὰ κανοῦρια τὰ τρικαντά,
πρὸς τοῦτον ὕψωσαν τὰς χεῖρας ὅλοι,
κι' αὐτὸς καθόλου δὲν ἀπαντᾷ.

Ἐν μέσῳ τούτης σταφιδαντάρας
φυγρῶς ἀκούει τὸν κοπετὸν
ὁ Θεοδωρῆς μὲ τὰς τιάρας
Σαῖταφάρνων στρατηλατῶν.

Στὸ Παρλαμένο θυμῶνον Ροῦφοι
κι' ὅλους τοὺς πιάνει κακὸ μπουρί,
κι' Ἑγγλέζοι παίζουν τὸ κλωτσοσκουφι
μὲ τὸν Ἀρχάδα τὸν Θεοδωρῆ.

Κι' ὅσοι πεινάσανε κι' ὅσοι πεινᾶνε
τὸν ξεκουφαίνουν μὲ τὸ καὶ τό,
τὸ παρακράτημα γυρεύουν νᾶναι
εἰκοσιπέντε τοῖς ἑκατό.

Κι' ὁ Στρατηλάτης, ποῦ προσκυνεῖται,
δὲν ξέρεי πόσα νὰ τοὺς κρατήσῃ,
καὶ τὸν Λιμπρίτην τὸν ἀπαρνεῖται
πρὶν τρεῖς ἀλέκτωρ ν' ἀναφωνήσῃ.

Τροχίζει πένα, τροχίζει πάλαι
τροπακοφόρου σταυραετοῦ,

κι' ὑπὸ σταφίδος βουνὰ μεγάλα
θάπτει λιμπρέτα περὶ Στρατοῦ.

Μὲ τῆς σταφίδος τὸ Συνδικάτο
λησμονηθῆκαν ἡ Στρατηγία,
καὶ κάθε μέρα πᾶνε πρὸς κάτῳ
καὶ μὰς ἀφίνουν χρόνια κι' ὑγείας.

Ἀνταμώθηκαν μὲς ἴστο κοφίνι
μ' ἄλλα χαρτὰ μας καὶ μανισέστα,
κι' ἔχουν παιάνες, ἄλλα καὶ θρήνοι,
κι' ὅλοι φωνάζουν: θεὸς ἰσχύρεστα.

Π.— Τῆς ταλαιπώρου σταφίδος Μοῦσα,
συφοριασμένη, πολυπαθοῦσα,
τὰς ἱεράς σου βάλε παλάμας
στὸν σταφιδάδων τὰς κεφαλὰς,
κι' ὁ Θεοδωρῆς ὁ Λεϊλάμας
νὰ τοὺς συγᾶσῃ μὲ συμβουλὰς.

Μὲ Τσιριγώτῃ σφικτόδεσέ μας
ζουρλομανδύα στενὸ στενὸ,
καὶ μ' ἓνα κλῆμα στεφάνωσέ μας
χρυσῆς σταφίδος ἐφετεινὸ.

Στῆς τρικυμίας φέρε μπουνάτσαις,
φέρε τοῦ πλούτου τὸν Νιαγάρα,
κι' ὅλοι σὸν πρῶτα νὰ καὶν συχνάτσαις
ν' ἀνάβουν ποῦρα, πίπαις, τσιγάρα.

Σὺ τὴν σαθράν μας σῶσε σκαφίδα,
κι' ἄς μὴ μᾶς σκιάξουν νέοι λιμοί,
καὶ νὰ λυσσάξουν γιὰ τὴν σταφίδα
κι' ὅσοι μὲ τούτῃ δὲν τρῶν ψωμί.

Φ. — Ὁ σὶρ Μπρόδερτον κι' ὁ Σόου, ποῦ τοὺς εἶδες ἐδῶ πέρα,
ἦλθαν, εἶδαν τὸν παππούλη κι' ἔφυγαν ἐστὴν Ἑγγλιτέρα.
Φεύγουν τοῦτοι, φθάνουν ἄλλοι,
κι' ὅλοι λένε, μπουνταλᾶ,
ὁ Λιμπρίτης μὲ τὸν Ράλλη
πῶς δὲν τᾶχουνε καλὰ.

Κι' ὁ ξανθός, ποῦ χαίρει τώρα τὰ πιστὰ τοῦ Στρατηλάτου,
χωρατεύοντας κηρύττει
πῶς θὰ βάλῃ τὰ σκυλιὰ του
νὰ δαγκώσουν τὸν Λιμπρίτη.

Π. — Μὲς ἐστὸν σάλον τῆς σταφίδος καὶ τὸ νέο ξαφνικὸ
μὲ πολλὴν χαρὰν μου βλέπω καὶ τὸ Πυροβολικὸ
πῶς τραπέζια πρώτης δίνει
ἐστὴν ὠραία Κηφισιά,
καὶ μ' ἀγάπη τρώει πίνει
τὰ καλλίτερα κρασιὰ.

Φ. — Μὰ κι' ἂν τρώῃ τί μ' αὐτό;
φθάνει μόνο νὰ πληρώνῃ
καὶ νὰ μὴν τραβᾷ κανόνι
γιὰ φαγὶ καὶ γιὰ πιτό.

Π. — Τί νὰ σοῦ 'πῶ, βρέ Φασουλῆ... μεγάλα γεγονότα...
μὰ 'πές μου πῶς σοῦ φαίνονται κι' αὐτὰ τὰ βαρελότα,
ποῦ σείνουν τὸ πτολίεθρον, κι' ἐκεῖ ποῦ πᾶς ἐστὶ σπῆτι σου
σκάζουν ἐμπρὸς ἐστὶ μύτη σου;

Φ. — Νομίζω πῶς καὶ σήμερα κι' εἰς πᾶσαν ἐποχὴν
ζωογονοῦν τὸ φρόνημα κι' ἀνδρίζουν τὴν ψυχὴν,
κι' ἄς πᾶμε, κνώδαλον, κι' ἐμεῖς μέσᾳ σ' αὐτὸν τὸν κρότο
νὰ ρίξωμε μὲς ἐστὶ Βουλὴ κανένα βαρελότο,
νὰ 'δοῦμε πῶς θὰ φεύγουνε τὰ πόδια τῶν πατέρων
κι' ὁ Κόντες κι' ὁ Κορδόναρος μετὰ τῶν ἡμετέρων.

Πρ. — Μὰ πρὶν ρίξης βαρελότα
δέξου δὴ χάστούκι πρῶτα.

**Λάζαρος πολιτικὸς
καὶ πολὺ μελωδικός.**

Ἐρδι Λάζαρι περδὲ,
Θοδωράκη σανιδέ,
ποῦ κρυμμένος ἐστὸν μπερδὲ
ψάλλεις τὸ πᾶ βου γὰ δέ

ἐστὸν ψιλό μας τὸν φιδέ,
ἐστὸν Γεωργάκη δηλαδή,
τῆς Κερκύρας τὸ παιδί.

Θοδωράκη μονομπίρ,
ποῦσαι φλόγα, ποῦσαι πῦρ,
καὶ γεμάτος ἀπὸ κλέη,
τὸ Λιμπρίτη τέτοιχ λέει.

Τὲ σκαλὶς με τὲ ποτίς με,
Θοδωράκη λησιμονεῖς με.
Στρατηγίαις πᾶν ἐστὸν πάτο,
μὰ καὶ τὸ Σερασιεράτο
ἔρδε σοῦρδε, Στρατηλάτη,
τὸ φορτώθηκες ἐστὴν πλάτη.

Καὶ μὲ κράνος ἐμπρὸς ἐστὶ Στέμμα
ἐκορδώθηκες Ἰνφάντε,
καὶ ξανάκοψες τὸ γαῖμα
τῆς Φραγκιᾶς καὶ τοῦ Λεβάντε.

Ποῦναι ποῦλεγες, Γαζῆ,
πῶς θὰ πέσωμε μαζί;
Τώρα μπαίνεις, Στρατηλάτη,
κι' ὡς Λιμπρίτης ἐστὶ Παλάτι...
συνονόματε σπολλάτη.

Θοδωράκη σανιδιέ,
φόρεσε τὸ Μετζηδιέ,
καὶ τοὺς σταφιδάδες διέ,
ποῦ φωνάζουν ἄρε μάρε,
κι' ἄντε ντάρε βγέν ἀντάρε,
ὅρε ποῦ τὸ πᾶς τὸ κλιάρε;

Ἐρδι, Ντεληγιάνν-Ἀγᾶ,
σὺ καὶ τρέφεις κι' ὀδηγεῖς με,
μὰ θὰ βάψωμε ταῦγά
δίχως προὔπολογίσιμα.

Φεύγουν τῆς Βουλῆς γαμπροί,
κι' ἴσως μετὰ τὴν Λαμπρὴ
νὰ ξανάλθουν ἐδῶ πέρα
γιὰ τὴν δόσι τὴν δευτέρα.

Θοδωράκη λυγιστέ,
γιὰν οἱ Τοῦρκοι τεκεστέ,
κι' ἐμπροστὰ σου, θαυμαστέ,
στέκουν παρουσιαστέ.

Ἐρδι πάλι τὸ Κορδόνι,
χαὶ χαὶ τὸ καδρόνι,
χαὶ καὶ τὸ πατερό...
καὶ τοῦ χρόνου πρὸ γερὸ.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ζωή, τὸ Περιοδικόν,
εἰς ἄκρον φιλολογικόν.
Ἀπᾶς τὸ βγάξει τοῦ μηνὸς
Ἀπόστολος Μιχαλινός.